

[לא נתבאר כל הצורך בדברי המפרשים מדוע באמת נחשבת השלהבת כמוקצה;
הרי לכאורה ראויה היא להשתמש בה שימוש של היתר – להאיר בה! ויש לפרש
בטעם הדבר, שהשלהבת איננה "חפץ" כשאר חפצים, שהרי אין בה ממש (ראה
ביצה לט, א), ולפיכך אין דנים אותה על פי השימוש שמשתמשים בה (להאיר על
ידה), אלא כפי התכונה העצמית של גוף השלהבת – להבעיר ולשרוף. ונמצא אם כן
שהשלהבת נחשבת כ"דבר שמלאכתו לאיסור". ומאחר שאיננה יכולה להיחשב
כ"כלי", הרי היא מוקצה גמור, כדין דבר שאינו כלי העומד לשימוש של איסור (ראה
להלן קבד, א: "היכא דליכא תורת כלי עליו לא"). אמנם זהו דוקא בשבת, אבל ביום
טוב, שראויה השלהבת לשימוש של היתר בגופה – דהיינו להבעיר בה – אין היא
נחשבת מוקצה, כמבואר לעיל מה, א (עיין חזון איש אורח חיים מא, טז, ומנחת
שלמה א, יד; ראה גם פני יהושע לרש"י ד"ה א"ר רומנוס, ודברות משה לד, מז).]